

Sanghæfte

Fred & Frihed 4. maj

Sundby Kirkegård gamle afdeling

Kringsatt av fiender

Tekst af Nordahl Grieg

Melodi af Otto Mortensen

1. Kringsatt av fiender,
gå inn i din tid!
Under en blodig storm -
vi dig til strid!
Kanske du spør i angst,
udekket, åpen:
hvad skal jeg kjempe med,
hvad er mitt våpen?
2. Her er dit vern mot vold,
her er dit sverd:
troen på livet vårt,
menneskets verd.
For all vår fremtids skyld,
søk det og dyrk det,
dø om du må - men:
øk det og styrk det!
3. Stilt går granatenes
glidende bånd.
Stans deres drift mot død,
stans dem med ånd!
Krig er forakt for liv.
Fred er å skape.
Kast dine krefter inn:
døden skal tape!
4. Elsk og berik med drøm
alt stort, som var,
Gå mot det ukjente,
fravrist det svar.
Ubygde kraftverker,
ukjente stjerner -
skap dem, med skånet livs
dristige hjerner.
5. Edelt er mennesket,
jorden er rik!
Finnes her nød og sult,
skyldes det svik.

Knus det! I livets navn
skal urett falle.
Solskinn og brød og ånd
eies av alle.

6. Da synker våpnene
maktesløst ned.
Skaper vi menneskeverd
skaper vi fred.
Den, som med høire arm
bærer en byrde,
dyr og umistelig,
kan ikke myrde.

7. Dette er løftet vårt
fra bror til bror:
vi vil bli gode mot
menneskenes jord.
Vi vil ta vare på
skjønnheten, varmen -
som om vi bar et barn
varsomt på armen!

Noget om helte

Tekst og melodi af Halfdan Rasmussen
og Robert Normann

1. Livet er en morgengave,
sjælen er et pilgrimskor.
Der står krokus i min have,
der står øller på mit bord.
Under himlen hænger lærken
som et fjernt bevinget frø.
For en lærke tænker hverken
på at kæmpe eller dø.
2. Her er fredeligt og stille,
her er ingen larm og støj.
Jeg har sået kruspersille,
og et brev med pure løg.
Lad alverden slå for panden
og bekæmpe spe med spot.
Jeg vil enes med hinanden
og mig selv og ha det godt.

3. Samson gik og styrted' templer,
Peter Freuchen knak sit ben.
Ak mod disse to eksempler
er min dåd en sølle én.
Jeg har aldrig dræbt filistre eller
kæmpet med en haj.
Og når stærke mænd blir bistre,
syn's jeg det er synd for mig.
4. Der er nok som går og sysler
med at sprænge kloden væk.
Jeg vil ikke ha skærmydsler
og kanoner bag min hæk.
Mens de andre går og sveder
for at gi hinanden lak.
Vil jeg pusle med rødbeder,
selleri og pastinak.
5. Jeg vil ikke slås med bisser,
jeg vil så og ikke slå.
Selv de rødeste radiser
kan man roligt lide på.
Der er nok af danske helte
som er danske hele dag'n.
Og går rundt og spænder bælte,
mens de råber; Fy for Fan.

6. Tiden går og tiden hverver
store mænd til mandig dåd.
Jeg reserven blandt reserver
bryder ofte ud i gråd.
Jeg får nerver og migræne
blot jeg skær' mig på en dolk.
Og vil hell're slå min plæne,
end slå løs på pæne folk.

7. Livet er en dejlig gave,
jorden er en herlig jord.
Der er øller i min mave,
der står krokus på mit bord.
Når reserverne skal stille
for at splitte kloden ad,
Skriver jeg med kruspersille
verdens mindste heltekvad.

Den blå anemone

Tekst af Kaj Munk
Melodi af Egil Harder

1. Hvad var det dog der skete?
Mit vinterfrosne hjertes kvarts
må smelte ved at se det,
den første dag i marts.
Hvad gennembrød den sorte jord
og gav den med sit søblå flor
et stænk af himlens tone?
Den lille anemone,
jeg planted dér i fjor.
2. På Lolland jeg den hentede,
et kærtegn fra min fødeø.
Så gik jeg her og ventede
og tænkte, den må dø;
den savner jo sit skovkvarter,
sin lune luft, sit fede ler;
i denne fjendske zone
forgår min anemone,
jeg ser den aldrig mer.
3. Nu står den der og nikker
så sejrssæl i Jyllands grus,
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølge skær.
4. Hvad var det dog der skete?
Mit hjerte koldt og hårdt som kvarts
det smelter ved at se det
den første dag i marts.
Jeg tænkte: "Evig skiltes ad
min sjæl og glæden", da jeg sad
i vint'rens grumme done.
Nu gør min anemone,
mit hjerte atter glad.
5. For denne rene farve
den er mig som en vårens dåb,
den la'r mig nyfødt arve
en evighed af håb.
Så bøjer jeg mig da mod jord

og stryger ømt dit silkeflor,
en flig af nådens trone.
Du lille anemone,
hvor er vor skaber stor!

Hilsen til forårssolen

Tekst af Benny Andersen
Melodi af Povl Dissing

1. Det er forår. Alting klippes ned.
Der beskæres i buskadser og budgetter.
Slut med fordums fede ødselhed.
Vi begynder at træne til skeletter.
Jeg blir fem år ældre
ved hvert indgreb i min pung,
men når forårssolen skinner,
blir jeg ung!
2. Lad kun falde, hvad der knap kan stå ...
Men i så fald sku jeg altid komme kryv'nde,
hver gang skatten gir sig til at flå
mine sidste mønter fra mig hver den tyv'nde
Jeg blir tom i hjernen, .
træt og tung i sjæl og krop,
men når forårssolen skinner
står jeg op!
3. Og jeg fægter med min sparekniv.
Men den skraber bare hult i sparegrisen.
Der er ikke meget tegn på liv.
Selv i vinter var der dog en ko på isen.
Jeg har længe næret en
istap ved min barm,
men når forårssolen skinner,
blir jeg varm!
4. Solen skinner på fallittens rand.
Derfor denne dyrekøbte randbemærkning:
Der er caries i tidens tand.
Dens emalje trænger voldsomt til
forstærkning!
Snart skal jeg og mine sidste tænder
skilles ad,
men når forårssolen skinner,
blir jeg glad!
5. Tag da kun min sidste spinkle mønt.
Livets sol er min den sidste del af livet,
for som solfanger er jeg nu begyndt

at forstå, at Alt og Intet er os givet.
Og en gang går solen sin
runde uden mig,
men når forårssolen skinner,
lever jeg!

Man binder os på mund og hånd

Tekst af Poul Henningsen
Musik af Kai Normann Andersen

1. Gribe efter blanke ting
vil hvert et grådigt lille barn.
Binde andre med en ring
gør man som helbefarn.
Tænk, hvor har man stået tit
og delt et vindus paradis.

Helle, helle det er mit!

Og livet går på samme vis:

Man binder os på mund og hånd,
med vanens tusen stramme bånd,
og det er besværligt at flagre sig fri.

Vi leger skjul hos en, som ved
at skærme os mod ensomhed
med søde kontrakter vi luller os i.

Kunne vi forbyde de tre ord: jeg lover dig
var vi vist i kærlighed på mere ærlig vej.

De ord, vi svor med hånd og mund,
de gælder kun den korte stund,
til glæden er borte og alting forbi.

2. Kærlighed og ægteskab,
hvad kommer de hinanden ved?

Kedsomhedens tomme gab,
til kæben går af led.

Elskov er den vilde blomst:

I gartnerhænder går den ud.

Skærmet får den sin bekomst,
men blomstrer hedt i storm og slud.

Man binder os på mund og hånd,
med vanens tusen stramme bånd,
men ingen kan ejes. Vi flagrer os fri.

I alle kærtegn er en flugt

de røde sansers vilde flugt

fra pligternes tvungne fortrampede sti.

Du må ikke eje mig. Jeg ejer ikke dig.

Alle mine kys er ikke ja og ikke nej.

De ord vi svor med hånd og mund
de gælder kun den svimle stund,
det netop er kysset fra dig jeg ka li.

3. Møde hvad der venter os,
og ingen ve hvordan det går.
Bære skæbnen uden trods,
hva der så forestår.

Glad ved hver en venlighed,
men uden tro, at det blir ved.

Søge fred, idet vi ved

at vi har ingen krav på fred.

Man binder os på mund og hånd,
men man kan ikke binde ånd,
og ingen er fangne, når tanken er fri.

Vi har en indre fæstning her,
som styrkes i sit eget værd,

når bare vi kæmper for det, vi ka li.

Den, som holder sjælen rank, ka aldrig blie træl.

Ingen ka regere det, som vi bestemmer sel.

Det lover vi med hånd og mund,

i mørket før en morgenstund,

at drømmen om frihed blir aldrig forbi.

Lyse nætter

Tekst af Alberte Winding
Melodi Aske Bentzon

1. Nu kommer fuglene igen,
og lyset vælter pluds'lig ind,
det kommer gennem alle sprækker,
lyse nætter er tilbag'.

Alt, hvad der rørte sig, blev glemt,
da du var rejst, var det så nemt.

Men hjertet ved godt, hvad det ønsker sig,
at pynte sig for dig.

Du er tilbag', du er hos mig.

Du er tilbag' med varme dag',
du er hos mig.

2. Nu kommer lydene igen,
og verden vælter pluds'lig ind
med parasoller og sandaler,
bølger maler alt i sand.

Jeg havde huset fuld af vind
og nye frugter fløjet ind.

Men hjertet ved godt, hvad det ønsker sig,
at pynte sig for dig.

Du er tilbag', du er hos mig.

Du er tilbag' med varme dag',
du er hos mig.

En lærke letted, og tusind fulgte

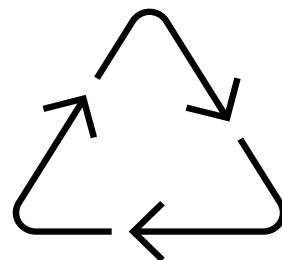
Tekst af Mads Nielsen
Melodi af Mathias Christensen

1. En lærke letted, og tusind fulgte,
og straks var luften et væld af sang.
De tusind tårne tog til at tone,
så landet fyldtes af klokkers klang,
og byer blomstred i rødt og hvidt,
og det var forår og Danmark frit.
2. Det var en morgen som tusind andre og
ingen morgen i tusind år,
da Danmark vågned med klare øjne
til glædestimer og frimandskår,
og landet lyste fra sund til klit,
for det var forår og Danmark frit.
3. Vi mindes stille de tapre døde,
hvis navne lever i Danmarks navn,
og takken søger til dem, der
'segned', og dem, der sidder med tunge savn.
Gud trøste dem, der har lidt og stridt,
til det blev forår og Danmark frit.
4. Men du, som styrter de stoltes riger
og løser fangne af bolt og bånd,
dig flyver hjerternes tak i møde,
vor skæbne er i din stærke hånd.
Nu er det forår og Danmark frit.
Velsign det, Herre, fra sund til klit.

En vinter er forbi

Tekst af Kaya Brüel
Melodi af Ole Kibsgaard

1. Der er en duft som vækker minder
en forandring i det små
når mørkets tag atter forsvinder
synes himlen mere blå
og verden går fra grå til grøn
i et forårsmaleri
og livet føles lyst igen
en vinter er forbi.
2. Magnoliatræet i min have
i sit fine forårsskrud
det er en sand erindringsgave
når hver en blomst folder sig ud
og verden går fra grå til grøn
i et smukt fyrværkeri
og livet føles stærkt igen
en vinter er forbi.
3. Ja, denne årstids ouverture
som der aldrig svigter mig
den lader sig ikke forstyrre
selvom livet ændrer sig
når verden går fra grå til grøn
i en forårsymfoni
og alting føles friskt igen
en vinter er forbi.
4. Hvor træerne stod grå og nøgne
der er lyset vendt tilbage
jeg ser det straks i dine øjne
på den første forårsdag
når livet går fra grå til grøn
i en forårsmelodi
så fyldes vi af håb igen
når en vinter atter er forbi.

Tag mig med hjem eller
aflever mig i kaffeboden.